Р Е Ш Е Н И Е
№ 39840

гр. София, 14.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 20 състав,** в публично заседание на 23.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **7205** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. П. А., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Н. Н., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-002498 от 20.05.2026 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел "Пътна полиция" СДВР, с която спрямо жалбоподателката е приложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. А) от ЗДвП – "прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца", като са отнети СРМПС № [ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели С.. В жалбата се излагат доводи за нейната незаконосъобразност, като издадена при съществено нарушение на процесуалните правила – основания по чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК. Сочи, че жалбоподателката е собственик на лек автомобил „Р. К." с рег. [рег.номер на МПС] , която е предоставила за ползване собствения си автомобил за ползване на Б. Н. С. С.. Счита, че административният орган е провел административното производство без да назначи преводач на водача, който е чужд гражданин и не разбира български език. Жалбоподателката оспорва извода на органа, че водачът е неправоспособен. В хода на съдебното производство представя национално свидетелство за управление на МПС, издадено в САЩ – Т., на Б. С. с дата на издаване 03.01.2025 г., валидно до 17.11.2027 г. и легализиран превод на български език, както и Международно разрешително за управление валидно до 13.05.2029 г. Моли съда за отмяна на оспорената заповед. Претендира адвокатско възнаграждение.

В открито съдебно заседание жалбоподателката не се явява и не се представлява.

Ответникът - полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция" СДВР, в открито съдебно

заседание и с писмени бележки, чрез юрк. П., изразява становище за законосъобразност на оспорената заповед. Иска от съда да отхвърли подадената жалба като неоснователна. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не се представлява и не излага становище по жалбата.
Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:
С обжалваната ЗППАМ № 26-4332-002498 от 20.05.2026 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция" СДВР, по отношение жалбоподателката е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. А) от ЗДвП – „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“. Заповедта препраща към съставения АУАН серия GA № 5439520/13.05.2026 г., съставен срещу Б. Н. С. С. за това, че виновно е нарушила разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП – управлява ППС без да е правоспособен водач.
В процесната ЗППАМ е описана следната фактическа обстановка: На 13.05.2026 г. лек автомобил "Р. К.", жълт цвят, с табели с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на А. П. А., ЕГН [ЕГН], е управляван от Б. Н. С. С., [дата на раждане] в Испания, с документ за самоличност – Паспорт № XDF645965, който около 11:40 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение надлез Н. към [улица], управлява посоченото МПС без да притежава СУМПС – неправоспособен водач, за което му е съставен АУАН серия GA № 5439520/13.05.2026 г. С оглед установеното административният орган е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 2а, б. А) от ЗДвП за прилагане на ПАМ – прекратяване на регистрация на ППС.. Като отнети документи е посочено СРМПС № 532230 и 2 бр. регистрационни табели.
Няма данни заповедта де връчена на жалбоподателката, поради което съдът приема, че оспорването в законоустановения 14-дневен срок с жалба, подадена на 16.06.2026 г. до Административен съд – София-град.
Изискана е административната преписка и към нея е представен и Акт за установяване на административно нарушение Серия АД № 5439520/13.05.2026 г., срещу Б. Н. С. С. за това, че виновно е нарушил разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП, съгласно която разпоредба всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.
Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи и на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР са определени службите за контрол по ЗДвП. С т. 1. 3 от същата областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват

контрол по Закона за движението по пътищата. На основание законовата делегация по чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, б. а) и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел "Пътна полиция" при СДВР, отдел "Охранителна полиция" при СДВР, секторите "Охранителна полиция" към районните управления при СДВР и отдел "Специализирани полицейски сили" при СДВР.

Процесната заповед е издадена от М. Т. Т., на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция" СДВР, която попада в кръга на оправомощените със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. длъжностни лица, поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Оспорената ЗППАМ е издадена в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна. В заповедта са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Неоснователно е възражението за липса на мотиви, даващи яснота за фактическото твърдение на органа за неправоспособност на водача. В случая заповедта препраща към АУАН GA № 5439520/13.05.2026 г., който е неразделна част от административната преписка. Със същият е установено извършено нарушение по чл. 150 от ЗДвП от водача на автомобила - Б. Н. С. С. , който управлява ППС без да е правоспособен водач. Следва да се посочи, че съставянето на АУАН има обвързващ характер за административния орган издал оспорената ЗППАМ.

Неоснователно е и възражението за съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като процесната ЗППАМ не е била връчена на жалбоподателката. В случая заповедта е оспорена своевременно, поради което съдът приема, че не е нарушено процесуалното право на жалбоподателката да упражни правото си на защита пред съда. От представено по делото становище от 18.06.2026 г., подадено от процесуалния представител на жалбоподателката, също така е видно, че оспорената заповед е връчена на оспорващата на 17.06.2026 г.

Неоснователно е и възражението за допуснато съществено нарушение, поради това, че на водача не е осигурен преводач. По делото не са ангажирани доказателства и не се твърди, че същият е поискал такъв, както и че не е разбирал какви документи трябва да представи. В жалбата изрично се сочи, че той не е открил физически свидетелството си за управление на МПС и е представил такова в електронна/дигитална форма на телефона си. Ето защо съдът приема, че същият е разбирал действията на полицейските органи, както и какви документи се изискват от него.

По отношение на материалната законосъобразност на акта, съдът намира, че административният орган е спазил материалния закон като не е зачел за валидно представеното от Белни С. свидетелство за управление на МПС.

В разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП е предвидено, че принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

Съгласно разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на

обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4. Според чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, за да има право да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.
Според нормата на чл. 171, т. 2а, б. А) от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат ПАМ прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.
От анализа на разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. А) от ЗДвП следва извод, че в същата са предвидени две хипотези за прилагане на ПАМ, като и в двата случая ПАМ се прилага на собственика на автомобила: 1) на собственика на автомобила, който управлява собственото моторно превозно средство без да е правоспособен водач и 2) на собственик на автомобила, който е предоставил същия за управление на лице, което е неправоспособен водач. Процесната ПАМ е от категорията на преустановителните административни мерки, целта на които е пресичане на закононарушения - в случая прекратяване регистрацията на ППС, чрез отнемане на свидетелството за регистрация на МПС и сваляне на регистрационни табели. С фактическото прилагане на тази мярка собственикът на автомобила се лишава от възможността да се ползва от превозното средство, съобразно неговото предназначение. С тази мярка по същество се разпорежда забрана за движение на пътното превозно средство по пътищата, като ограничението от същата рефлектира пряко и непосредствено в правната сфера на собственика на автомобила, поради което и именно собственикът е адресат на акта, с който се налага ПАМ. Самата разпоредба на чл. 171, т. 2а, б. А) от ЗДвП указва, че този вид ПАМ се налага на собственика на пътното превозно средство.
В случая не се спори по делото, че процесният лек автомобил „Р. К." с рег. [рег.номер на МПС] , чиято регистрация е прекратена със ЗППАМ на основание чл. 171, т. 2а, б. А) от ЗДвП, е собственост на жалбоподателката – А. П. А. и по отношение на нея е приложена оспорената ПАМ. Не се спори и това, че на 13.05.2026 г. същият автомобил е управляван от Б. Н. С. С., който не притежава българско свидетелство за управление на МПС, като същият управлява със СУМПС, издадено от щата Т. в САЩ.
Според нормата чл. 161 от ЗДвП, свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: т. 1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; т. 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него; т. 3. свидетелството е придружено от легализиран превод на

български език; т. 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; т. 5. свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш..

В случая правилно административният орган не е зачел за валидно представеното от Б. С. СУМПС, издадено в САЩ, щата Т.. Това е така, тъй като САЩ не е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата, подписана във В. през 1968 г., поради което не може да намери приложение разпоредбата на чл. 161, т. 1 от ЗДвП. Процесното СУМПС не попада и в хипотезата на чл. 161, т. 2 от ЗДвП, тъй като независимо, че САЩ е страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили, жалбоподателката не твърди и не доказва водачът на автомобила да има статут на член на въоръжената сила или цивилен компонент.

Не е налице и хипотезата на чл. 161, т. 3 от ЗДвП. От данните по делото и от изложението в жалба се установява, че при извършената проверка водачът Б. С. не е представил физически СУМПС. Същото е представено в електронна/дигитална форма, чрез мобилния си телефон. Към момента на проверката – 13.05.2026 г. водачът не е представил и легализиран превод по см. на чл. 161, т. 3 от ЗДвП. Видно от представени по делото превод на СУМПС, същият е изготвен след установеното управление, а именно на 15.05.2026 г., поради което съдът приема, че не е изпълнена и разпоредбата на чл. 161, т. 3 от ЗДвП. Представеното по делото СУМПС на Б. С. не съответства и на изискванията на Приложение № 7 от Конвенцията за движението по пътищата, т. к. освен че не представлява международно свидетелство за управление на МПС, САЩ не е и страна по тази Конвенция, поради което неприложима е и хипотезата на чл. 161, т. 4 от ЗДвП. В представеното по делото Международно разрешително за управление на МПС липсва дата на издаване и също не може да докаже, че към момента на извършената проверка водачът Б. С. е притежавал такова. Нещо повече, в жалбата се сочи, че то е представено едва по-късно пред КАТ, а не при извършената проверка, поради което следва да се приеме, че не е изпълнена и хипотезата на чл. 161, т. 4 от ЗДвП. Неприложима е и хипотезата на чл. 161, т. 5 от ЗДвП, защото процесното СУМПС не е издадено от Конфедерация Ш., а е издадено в САЩ, Т., която държава освен, че не е част от Европейския съюз и не е страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство.

В случая по делото не се представиха доказателства, дори не бяха изложени подобни твърдения, че при извършената проверка Б. С. е представил СУМПС придружено от легализиран превод на български език, поради което съдът приема, че не е налице основание за прилагане на изключението на чл. 161 от ЗДвП. Ето защо процесното СУМПС правилно е прието от административния орган за невалидно към датата на извършване на проверката – 13.05.2026 г.

Оспореният административен акт съответства и на целта на закона, а именно да се осигури безопасността на движението по пътищата и да преустанови извършването на административни нарушения. При издаване на заповедта за ПАМ органът не е нарушил и принципа на съразмерност, визиран в чл. 6, ал. 1 от АПК. Мярката е наложена в предвидения минимален срок от 6 месеца.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че не са налице отменителните основания, посочени в чл. 146 от АПК, поради което жалбата следва да бъде оставена без уважение.

При този изход на спора в полза на жалбоподателя не следва да се присъждат. Такива на основание чл. 143, ал. 3 от АПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да бъдат присъдени в полза на ответника. Същите са претендирани своевременно с

писмени бележки и в открито съдебно заседание чрез процесуалния представител на ответника. Ето защо съдът определя юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР в размер 102,26 евро (равностойността на 200 лева), като се отчете липсата на пряк материален интерес, вида и обема на извършените от пълномощника действия, както и сложността на спора.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на А. П. А., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Н. Н., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002498 от 20.05.2026 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция" СДВР.
ОСЪЖДА А. П. А. с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи направените по делото разноски в размер на 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евро цента), представляващи юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно.

СЪДИЯ: